

הלכות שבת בימן שי

דבר שאסור לטלטלו אסור ליתן תחתיו כלי כדי שיפול לתוכו מפני שאוסר הכרי בטלטול (כ) ונמצא
 מבטל כלי טהור (כא) אבל מותר לכפות עליו כלי יבולד (ה) (כב) שלא יגע בו: ז * במטה
 שיש עליה טעות או אפילו אין עליה עתה (כג) והיה עליה בית"ש אסור לטלטלה דמינו דאתקצאי
 לבין השמשות אתקצאי לכודי יומא. * הגם (כד) וחשי' לנורך גופו או לנורך מקומו (כ"ו) וה"ה לכל דבר
 היתר שמונה עליו (ו) איסור אבל אם אין עריוה עתה טעות וגם לא היה עליה בין השמשות מותר
 לטלטלה אפי' יחדה למעות * והניחם עליה טבע"י כיון שסילקו קודם בין השמשות: הסג (כה) ויש
 ואסרין ביחד לכך והניח בהם אע"פ שסילקו מצע"י (סו) בשם ר"ח) ולכן אסור לעטלל כים של מעות אע"פ
 שהוליא המעות ממנו מצע"י (כו) אה"כ עשה זו מעשה שפתחו מלמטה וסלקו מן היחוד וכן נוהגין (הנה"מ
 היתר שמונה עליו (ז) או לנורך מקומו מותר וכן פכים התפור צנגד האיל ועיקר צנגד עומד
 לנבש אם הוליא המעות משם מותר (ח) לנבש צנגד (כה) דהקים בטל אללו (כט) אבל אם שחכ בו מעות
 צנגד הרי"ף ורמב"ם וכו' ר' יוחנן נח"ג שכן עיקר

• טור (ואת"ג
 דמותר
 כמקלה הכא אכילה
 קאי וכן הוא
 ביבוסלמי ונלמד
 שלא יגע
 וכיחלו סתמי
 ככילה
 בהשנות ככ"ה
 והר"ש כפ"ק
 דכילה פ"ן כ"ו
 מ"ג בשם ה"ס
 וה"פ בש"ס
 כ שבת מ"ד הלא
 צנגד הרי"ף ורמב"ם וכו' ר' יוחנן נח"ג שכן עיקר

באר היטב

שמעטע אותו כמ"ס ס"ו רס"ה ס"ג ע"ג ועיין ס"י תקי"ג ס"א
 כמ"א: (ו) איסור. ס"י בהניח ככוונה ע"ל ס"י ש"ט ס"ד: (ז) לנורך
 גופו. ומ"א מחמיר: (ח) לנבש. אשילו כר"ה מ"א:

ואינם ראויים ונכשת נעשים ראויים דמותרים בשבת: (ה) שלא יגע.
 אע"פ דמוקפה מותר כנגיטה כמ"ס ס"ו ש"ה סמ"ב היינו שהנגיטה
 היא לנורך דבר המותר אבל הכא הנגיטה היא לנורך דבר המוקפה
 ב"ה ת"ה או י"ל דמ"ס כאן ובלבד שלא יגע בו היינו צדכר

באר הרכה

ס"ק כ"ז [פמ"א]: * במטה שיש עליה. * במטה אשילו לא היו המעות עליה
 בין השמשות אסור לעטלל בעודן עליה ומשכחת לה שביטול א"י או מיטק
 המטה בשבת לדעת ר"ח וזה מותר לגבי כל המעות מפניה עיין בס"מ
 ס"ח סק"ג כמ"א שהביא דמות טוב ופי"ן בס"מ כס"ה סק"ב כמ"א שמשע
 שדעתו טעה ולא נעשה כמים כיון שלא היו עליה בין השמשות ומותר לגבי *
 והניחם עליה מצע"י וכו'. כאלתה כים יכול להשמיט יותר רבותא דאפי'
 הניחם עליה בשבת ואח"כ סילקם ממנה כיון שלא היו עליה בין השמשות
 אף שמיחדת בינה למעות ג"כ שלא הוליא דניקף לבין זה לאסוקי מדעת ר"ח
 כאוסר דהוא מיירי בשמיטת עליה מצע"י ואח"כ סילק ממנה דאשילו באופן
 זה אסור הואיל ובינה מיוחדת לזה ולכתי נקט המחבר ג"כ כך לישא:

דעתיה מנייהו על יום השבת שיהא מוקפה מחמת זה דהא בידו
 להשאותן עד למחר שיקלטו עעם התמרים: (ב) ומנחא מבטל וכו'.
 והוי כסותר הכלי [טור]: (כא) אבל מותר לכפות. היינו ללא
 כ"י יתקן דס"ל דאסור לעטלל שום כלי אלא בשביל דבר המותר
 לעטלל: (כב) שלא יגע בו. והע"ג דמותר ליגע במוקפה כדלעיל
 בכ"מ ש"ה ס"ג הכא אכילה קאי וכדי שלא יגענו אותה אבל דבר
 שאינו מתנדנד ע"י הנגיטה שרי [כה"ג והגר"א והביא ראיה לזה
 וכ"כ בדה"ח ודלא כמ"א וט"ז]: (כג) והיה עליה ביה"ש. ומיירי
 (יד) שהניח דאי בשבת הלא אף בעודן המעות עליה מותר לנורך וכ"ג
 שלא נעשית המטה בשום לכל השבת וכדלעיל בס"מ ש"ט ס"ד:

משנה ברורה

(בר) ואשילו לנורך גופו. דדין הכסים (ית) כאותו המוקפה שעליו וכיון דמעות היו מוקפה מחמת גופו דאסור אשילו לנורך גופו ומקומו
 גם דין המטה כך הוא: (כד) וי"א ביחד לכך. עטמו דהוא גרע משאר כלי שמלאכתו לאיסור כיון שיחודה בהדיח לזה מסתמח מיוחד
 לה מקום ומקפיד שלא להסתמח בה שמיש אחר וזאת זה [ומ"א] אם לא הניח בה עדיין מעות כלל רק ביחוד בעלמא חין שם מוקפה
 עלה דהזמנה לאינו מילתא היא] וע"כ דינה כמוקפה מחמת חסרון כים כ"כ הסופקים וכתב המ"א ונפ"י אשילו לנורך גופו ומקומו
 אסור ואסור בתימנה על הרמ"א שכתב לשיטה זו דלנורך גופו או מקומו מותר ליתחא והביא ראיות לזה וכן בפרישה וביאור הגר"א
 מסכימים לדבריו ועיין מה שכתבנו לקמיה: (כו) אה"כ עשה וכו'. דמעשה זו. מבטל המחשבה דיחוד והמעשה שעשה בה מעיקרה
 שהניח בה מעות [הגר"א]: (כז) מיהו לנורך גופו. עיין בס"ק כ"ה מה שכתבנו בשם המ"א ושאריו אחרונים שחמרו פ"ו וס"ל
 דלשיטה זו אסור בכל גווני ומ"א דינה מסכים בספר א"ר דאף שהכים מיוחד למעות כולו שאין דרכו להקפיד לגינה בו דברים
 אחרים איננו בכלל מוקפה מחמת חסרון כים רק כסתם כלי שמלאכתו לאיסור ולכאן לנורך גופו או מקומו וכן הסכים (יט) בספר בית
 מאיר פ"ג: (כח) דהכים בטל אללו. ר"ל וע"כ מותר (כ) ללאת בו אשילו לר"ה ולא אמרין דהכים הוי משאוי [מ"א] עוד כתב
 דאשילו חנם נסבור למעלה בדעת ר"ת דאף לנורך גופו ומקומו אסור וכמו שכתבנו בס"ק כ"ה וכו' מ"מ הכא שרי ליתן בתוך הכים
 וליתול ממנו (כא) דהוא חזין דלא קפיד עלייהו בחול לגינה בו גם דברים אחרים: (כט) אבל אם שחכ. כונתו העיקר לנורך לט
 דהואיל ויש עדיין מעות בהכים אסור לנבש שחא יסכה ויאל וכדמסויס לכסוף ורק לעטלל מותר. ועד ועד (כ) דללו דוקא
 שחכ דאשילו אם הניח מעות ככוון מצע"י ודעתו היה שישאר שם כל השבת אף דהכים נעשה כים להמעות מ"מ מותר לעטלל הנבד
 אף בעוד שהמעות מונח כים דהבגד לא נעשה כים הואיל ואינם על עיקר הבגד [ומ"מ] (נ) אסור להכניס ידו בהכים דעכ"פ
 הכים נעשה כים להמעות ואשילו לאחר שאוסרו המעות מחוכס דהרי עכ"פ ביה"ש אתקצאי הכים להמעות [כד] ומ"מ
 אם אפשר בנישור יראה לער מחלה (כה) דיש שסוברין דאף שהמעות אינם על עיקר הבגד ג"כ לריד לנער קודם שיעטלל הבגד
 כן

שער הציון

(יז) כל הכספים: (יח) לבוים: (יט) ופי"ש שהוא הקול עוד ביותר מה שכתב שם דמתחת חסרון כים נקרא כל שדרך להקפיד ויחיד לו מקום כספיו וייר
 ומחזיר [שבת קכ"ג] וכים שמיחד למעות כלא חין דרך להקפיד ליתד לו מקום ופי"ש הוי דיש רק כשאר כלי שמלאכתו לאיסור עי"ש: (כ) דלענין טעלון
 גלג"ה שרי לדעת כה"א שכתב מתחלה לנורך גופו מותר [מ"א]: (כא) ואף דמ"א בעלמו כתב לקמן כספ"י והשתקחו נמי"ב פק"ט דאסור להכניס
 ידו בהכים הם כלא חזירי שבים המעות מונח ביה"ש בהכים מחז"כ כוס שכתב חין מונח בו מעות כלל רק מ"ד שאור מוקפה מחמת חסרון כים לזה כתב
 פ"א חין דחוק דליח מקפיד לגינה בו גם דברים אחרים אינם ככלל זו: (כב) מ"א וכתב דמה דניקף כמ"א שחכ משום דלכתחלה חין להניח מעות שחא
 יבנה ויאל ונעמי לא ידעתי מקור לזה] ולעריד משום דהנה לנשמיטם לדיוקא דהיחא דהמעות על עיקר הבגד כגון שריד לנער קודם שיעטלל שחא לריד
 נגס מחמת קודם שמעטלל הבגד: (כג) מ"א: (כד) ח"ד: (כה) מ"א בשם הרמב"ם: